

Národní hrdinové? Spíše národní zločinci

Karolína Pacáková

Když mě toho osudného dne strčily ty dvě zpropadené malé bytosti do pece, pozměnily mi tím nadobro život. Nenechte se však zmást slovem dobro, jelikož změna k lepšímu to jistě nebyla. Nebýt toho, že kolem mojí chaloupky tenkrát procházel Alois Jonák se svou rodinou, dost pravděpodobně bych svým zraněním podlehla ještě dříve, než by se o mém osudu někdo jen dozvěděl.

Zatímco mě tenkrát Alois s oběma syny z pece vytahovali, podívovali se tomu, kdo něco takového může stařence, jako jsem já, provést. Nechci se nijak vychloubat, ale ve svém okolí jsem bývala známá svou milou povahou a dětem z vesnice jsem pravidelně dovolovala ulupovat kousky svého perníkového zábradlí, pokud mě hezky poprosily.

Jakmile se však tamti dva chuligáni objevili na mé střeše, kterou se rozhodli naprosto zdemolovat, musela jsem je trochu postrašit. Když jsem je do klecí zavírala, nebylo to proto, že bych si je tam chtěla nechat jako krmná zvířátka nadosmrti, ale doufala jsem, že by je to mohlo donutit se nad sebou zamyslet. Dokonce i kousky perníku jsem jim jako známku milosti servírovala! Ale kdepak, k žádnému zpytování svědomí u nich nedošlo. Místo toho jen kňourali a brečeli a tak jsem musela přejít k radikálnějším metodám učení.

Mým plánem bylo děti trochu vystrašit, a tak jsem předstírala, že chlapce zkusím do pece hodit. Doufala jsem, že si uvědomí, za co ho trestám, omluví se a vše bude zase v pořádku. Místo toho mi oplatil i s tou jeho zpropadenou sestrou úplně jinou kartou. Nikdy by mě nenapadlo, že by někteří rodiče mohli mít děti tak nevychované, aby o něčem takovém mohli jen uvažovat, natožpak to opravdu spáchat. Sníst někomu střechu, to je jedna věc, ale upálit ho zaživa? Jakému dítěti něco takového jen přijde na mysl? Leda, že ji nemá zcela v pořádku.

Když jsem v té peci ležela, těsně před tím, než mě Alois vysvobodil, přemítala jsem, zda jsem přeci jen nezašla až moc daleko. Zda není možné, že by chyba byla opravdu na mé straně. Ovšem čím více mě pohlcovaly plameny a čím více jsem o tom přemýšlela, tím spíš jsem věděla, že já jsem udělala vše správně. To ve výchově dětí došlo k velkému pochybení.

Poté, co pro mě přiletěl vrtulník a dopravil mě do nemocnice, trvalo 7 dní, než jsem znovu nabyla vědomí a mohla sanitářům osvětlit, co se mi to vlastně stalo. Mezi tím, jak jsem později s hrůzou zjistila, se však již v celém okolí vykládal úplně jiný příběh. Když se v mém nemocničním pokoji zjevila policejní jednotka a sdělila mi, že jsem obviněna za pokus o dvojnásobnou vraždu, málem mi vypadly oči z důlků. Vůbec jsem nechápala, co se to kolem mě děje. Až později, když do mé provizorní cely v nemocničním křídle vstoupil můj právník a vše mi vysvětlil, jsem pochopila, k jak velkému nedorozumění zde došlo.

Příběh, který ta děcka začala po kraji vyprávět, byl prachsprostá lež. Musela jsem se proti nim tedy ohradit. Mému případu naštěstí napomáhaly popáleniny třetího stupně, které pokrývaly skoro 70 % mého těla, a také fotografie mého domu, jehož střeše chyběla nemalá řada tašek.

Po třech měsících strávených střídavě u soudu a v nemocnici se mi konečně povedlo dosáhnout zaslouženého cíle. Jan a Marie Doležalovi byli odsouzeni na 5 let v nápravném zařízení a jejich rodiče byli povinováni vyplatit mi odškodnění ve výši 4 miliónů korun. To zní sice jako celkem velké množství peněz, ale sotva to pokrylo náklady na opravu mého obydlí a na všechny další výdaje, které se kvůli mému zranění v mém rozpočtu nově vyskytly. A to ani nemluvím o ponížení, které mi tento příběh na mezi lidmi přinesl.

I přes to, že celý soud probíhal veřejně a několikrát o něm bylo psáno v místních novinách, nikdy se mi nepovedlo dohnat těch 7 dní náskoku, který na mě se svou verzí příběhu Doležalovi měli. Do dnešního dne potkávám ustrašené děti, které při pohledu na mne blednou, začínají brečet a utíkají ke svým rodičům, zatímco křičí věci o lidojedech. A ani dospělí nejsou o nic lepší. Mému obydlí, se kromě mojí nejbližší rodiny vyhýbají všichni lidé na míle daleko a šeptají si o mě velice nepěkné věci.

Jediné, co vám k tomu povím je to, že kdybych dnes měla možnost vrátit se zpět do chvíle, kdy jsem v ruce držela lopatu před otevřenou troubou, byla bych bývala to dítě do ní šoupla. Ušetřila bych si tak nejen spoustu trápení se soudy, ale také mnoho času stráveného v nemocnici, či jiných léčebných zařízeních. Co se týče veřejného mínění, rozhořčení místních obyvatel by v takovém případě alespoň mělo pádný základ.